

κριτής ἐγείρεται, τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λυρίδην, τὴν σφίγγει ζωηρῶς προσθέτων :

— Νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς. "Ὅ, τι θέλεις εἶμαι 'δικός σου !

— Εὐχαριστῶ . . . ἀλλὰ ἡ ἀνάκρισίς μου ;

— Πήγαινε 'στὸ καλό, ἀδελφέ' κάνε δουλειά σου, δὲν ἔχεις καμμιά ἀνάκρισι— αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. "Ἄς εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ λόγου σου καὶ ὁ Τάσος !

'Ἀθῆναι, 'Ιούλιος τοῦ 1897.

N. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ἈΠΟ τὰ δένδρα πέφτουνε τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα
στῆς μάννας γῆς τὴν ἄραχη καὶ μαύρη ἀγκαλιά'
στεκουν τριγύρω τὰ κλαδιά, ψυχρά, σκελεθρωμένα,
καὶ λυπημένα κι' ἄλλα κουνιάζουν τὰ πουλιά.

'Ἡ καταχνιά σηκώνεται μέσ' ἀπ' τὰ δάση ἀγάλια
κι' ἀπλόνεται σὰν μυστικὴ νεράιδα τοῦ βορῆα,
καὶ μοιάζει ἡ φύσι θάλασσα μὲ δίχως ἀκρογιάλια,
ποῦ κῦμα δὲν ἀκούγεται ν' ἀντιλαλῇ βαρειά.

Κάπου καὶ κάπου βιαστικὸς περνάει ἕνας διαβάτης
καὶ σὰν σκιά μέσ' 'εἰς τὴν πυκνὴν χωνεύει καταχνιά,
Νά, ἡ ζωή ! Φαινόμεσθε στὰ ψεύτικα φτερά της,
τὰν ὄνειρ' ἀερόπλαστα. καὶ σβύνουνε μὲ μιά.

ΔΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ